

מסורת הש"ס

<sup>[א]</sup> [לָקַחְנוּ מִן הַיָּם; ג.] וְנִעְלֵל וְיָ:א] ג) עֲדוּת פִּי־ד מִיִּיֶאֱ, (ד) [מִסֻּפְתָּא פִּי־ג] דִּבְרַמַּל: עִשׂ, שְׁטַם סְהַדְרִין לֹא, עִשׂ, (ס) דִּי שִׁין לִעֲלִי יֵי:י.

תורה אור השלם

1. וְזֹאת תּוֹרַת הַנְּזִיר בְּיוֹם מִלֻּאת יָמֵי נִזְרוֹ יָבִיא אֶת־אֹרֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: במדבר יג י

נוסחת הריב"ן

[א] טומאה: [ג] קנסא הוא דקנסא דב"ש סברי כי גליין מירות מרובה על ק' יום ב"ש אומרים מזי ל' משום דלרץ העמים טמאה היא לא חשיב מירות דחור'ל להכי ממנה ל' יום דמירות טהרה בלרץ ישלח ודייה וביש' כי ה"ס: [ג] שנה: ד' כי גליין ולי סיד: [ה] בלרץ מייר: [ו] ביום: [ז] דעדיין: [ח] (יום) ליתא בכי': [ט] ביום: [י] ל' יום: [יא] ואלי ספריס דמביי ביה מנה גמי הכי וטעמא היא ה"ס: [ב] דיש: [ג] מן בכל מקום שיש שם שמי כתיב עדים כי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' זאת תורת הנזיר ביום מלאת המורה אמרה: (ב) רש"י ד"ה מ"ש עלמה וכו' ש"מ דכלא נטמאת מביבאת לארץ מיירי ר' יהודה וכו' בסוף שבע ראשונים אבל לא ביום מלאת דעדיין הי' ולי יום אחד או ב' מן דלי וכו' דלרבי הכל דהא נטמאת תוך מלאת הכי י"ד וכו' בסוף י"ד ביום מלאת המורה: (א) ד"ה על מה נחלקו על כל אחת אחד כ"ל ודאי"ט ע"ה ובי' וכו' דיש בכלל וכו' אבל בשתי כימי:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תוס' ד"ה למה וכו' ובי' סברי אפי"ג דגליי לכל דטומאה דרבען הוא ואינה כשאר אהל מן מניות אפי"ג עד אהל נמחק. וי"ב אפי"כ אינו גליי לכל דטומאה דרבען הוא כשאר אהל וכו' כפ"ל א"מ: [ב] ד"ה מ"ש וכו' ולי"ג מה שכתוב בספרים ועוד וכו' י"ב ע"י א"מ:

הגהות התוספות

1. י"ג דטענה הואה משום דמיחלפא בשאר טומאות. ויש מוקדים דבדרי התוס' מחיבת כנטמאת עד חיבת בסוף מנין. 3. י"ל עד ממנין. ומיבת ועוד נמחק.

וּבִּיהַּ סִבְרֵי מִשּׁוֹם אִוִּירָא גִּזְרוּ. וחסמירא טומאתה ומשום הכי זריכה

דמיהוי כבמחלה: לא דב"ע משום גושה גזרו. דקילא לוטומאה והאי

דלמרו לה דמיהדר לנזירותה קנסא

איבעיא לכו. הא דל"ר יהודה דלא

בשנטמאת קאמר: ואליצא דב"ש.

דכשעלתה לארץ והיתה עושה ל' יום

כב"ש נטמאת בטומאת מת וסמרה

את הכל ועשתה ז' שנים אחרים

כבמחלה: או דלמא שלא נטמאת.

אלא בשציל שזאת בלרץ העמים

ועלתה לא"י עשתה ז' שנים כבמחלה

ואליצא דב"ה: ס"ש עלמה לארץ ואי

ס"ד כו' ד. ואי ס"ד כשנטמאת

ואליצא דב"ש אי הכי י"ד שנה ול' יום

מיבעיא ליה שהרי בתוך ל' נטמאת

וסמרה כל שלמפרעו' ז' שנה ול' יום א"כ

ז' שנים ול' יום היה לה למנות תחמיהן

אלא מדלא תני הכי אלא י"ד שנה ש"מ

דכלא נטמאת (ב) [ה] מיירי ר' יהודה

ואליצא דב"ה: ע"א איבעיא לכו. הא

דל"ר יהודה לא היתה מזירה אלא י"ד

שנה כשנטמאת עוד טומאה אחרת

בסוף שבעה ראשונים אבל לא וי"ס

מלאת וועדיין יש לה יום אחד או

לארץ ומנחה ז' שנים אחרות שהרי

סומת ז' שנים ראשונים לד"ה דהא

נטמאת הרי י"ד שנה ולהכי לא אמרי

ב"ש דלריכה למנות ל' וי"ס בלרץ

דהא סגי לה בלחות ז' שנים שהיא

מונה בלרץ תא שמע עלמה לארץ כו'

ואי ס"ד כשנטמאת ואליצא דב"ש

דנטמאת בסוף ז' ראשונים וחזרה

ונטמאת בסוף י"ד כדאמר ת"ק אי

הכי י"ד שנה ול' יום איבעי ליה לרבי

יהודה למימר דכיון שנטמאת בסוף י"ד

טודיוס מלאת היתה זריכה למנות

עוד ל' דהא ס"ל דכי נטמאת ביום

מלאת מונה ל' תניא גמי הכי דלר'

יהודה ח"ת ליה דכי נטמאת ביום מלאת

מונה ל' וכיון דס"ל הכי ודאי הא

דל"ר יהודה לא היתה מזירה אלא י"ד שנה בשלא נטמאת וקא פליג

אתנא קמא דסבירא ליה לרבי יהודה דלא נטמאת כלל אלא לסוף

שבע שנים עלתה לארץ והורוה שטהא מזירה עוד שבע שנים.

ובלשון הזה דן ר"א ב"ר יצחק הלוי לפני רבתי וקבלה (כ"ל ז"ה

גליו"ן) ס: [א] כס אחת. אחד אומר שתי שנים קיבל עליו מזירות

ואחד אומר חמש שנים: שב"ש אומרים נחלקה העדות. והאיל ואין

שס ב' עדים על ב' שנים: ובי"ה אומרים. מ"מ שניהם מעידים על

ב' שנים לוי"ט בכלל חמש שמים ולא נחלקה עדותן וואצל בשני

כיתי עדים אחת אומרת שמים אחת אומרת חמש דברי הכל יש

בכלל חמש שמים: אמר רב הכל מודים במונה. שנחלקה עדותן:

מאי קאמר אינימא בחדא אומר חמש ולא שמים ואחד אומר שמים

ולא חמש. פשיטא דנחלקה עדותן דהא קא מכחשי אהדדי: אלא.

כגון שהאחד אומר אחת שמים והאחד אומר שלש ארבע חמש:

הא

שנדר שני נזירות וא"ו מעידין שנדר חמש נחלקה עדותן. ואין כאן מזירות כלל וא"ס היכי דמי אם שמך הנודר שתיקה כהודאה דמיא וי"ל

שהנודר מכחיש כל אחת ואחת דאי מודה לאחת למה לא יהיה כהודאתו א"נ באומר איני יודע והשמא זרין לידון לפי העדות א"נ כששותק

ובאו שתי הכימות יחד דלא הוי שתיקותיה כהודאה דלאו מודה הוא דלמר מה לי להכמישן הא שמהין מכחישין זה את זה: ובי"ה אומרים יש

## מי שאמר פרק שלישי נזיר

## ב.

לִימָא בהא קמפילגי דב"ש סברי ארץ העמים משום גושא גזרו

וב"ה סברי משום איירא גזרו. אית ספרים דגרסי הכי

דב"ש סברי ארץ העמים משום גושא גזרו עליה ולא על איירא ומותר

ליכנס זה בשיהה תיבה ומגדל ובי"ה סברי אפילו על איירא גזרו

ומש"ה החמירו לסמור הכל וקשה

לגירסא זו דמאי טעמא דב"ש דנחי

דלא גזרו כי אם משום גושא מ"מ

לסמור הכל מידי דהוה אצית הקצרות

דלינו מטמא בלזיר ואפ"ה סותר הכל

לכן נראה דגרסינן איפכא ב"ש סברי

משום איירא גזרו והחמירו בלרץ

העמים ובי"ה סברי משום גושא גזרו

וא"ס והשמא גמי מאי טעמא דב"ש

אטו משום דהחמירו זה יותר מקצר

לא יסמור אלא ל' וי"ל דלץ הכי גמי

דכיון דהחמירו זה לגזור על איירא גלוי

הואה דלזות טומאה אינה אלא מדרבנן

ולכן סגי לן דקסמור שלשים יום דלא

מיחלפא בטומאה דלזורייתא ובי"ה

סברי משום גושא גזרו וכיון דדינה

קצר זרין שיתמור הכל ומשום

דמיחלפא ארץ העמים בקצרות וכענין

סבדא זו איכא בפ' כהן גדול ולקמן

דף קמ"ז: דקאמר אי משום איירא ל"ל

הואה אבל אי משום גושא יחא

דטעמאי דהואה כשאר טומאות ולפ"י

ה"ג לא דב"ע משום איירא גזרו ולכן

יחא לב"ש דלא קנים אלא ל' יום

ובי"ה סברי אאט"ג דגלוי לכל דטומאה

דרבנן הוא ואינה כשאר אהל קמנין

ליה במחילת מזירות ובקנסא הוא

דפליגי: בשנטמאת ואליבא

דב"ש. [למרן] רצי יהודה דהוצרכה

למנות ל' יום בל"י ונטמאה בסוף ל'

יום בל"י ומנחה עוד ז' שנים שהרי

הוצרכה לסמור כל מזירות ונמצא דלר'

יהודה היתה י"ד שנים ול' יום והיינו

דוקא לב"ש דלץ זרין למנות בל"י רק

ל' יום לבד דאי לב"ה זקוקה לחזור

למנות בל"י ז' שנים אחרים אי

נטמאת בסוף מנין כנטמאת? דלעיל

היה כן שנטמאה בסוף מנין של הארץ וא"כ היתה זריכה להא מזירות

כ"א שנה או דלמא בשלא נטמאת ודר' יהודה אליצא דב"ה דוקא

לב"ש לא הוצרכה לי"ד שנים וכו' שנים ול' יום סגי: תא שמע

עלתה לא"י וכו' ואי ס"ד בנטמאת ואליבא דב"ש אי הכי ר' יהודה אומר

לא היתה נזירה אלא י"ד שנה וי"ד שנה ול' יום מיבעי ליה. באלא

גרסינן מה שכתוב בספרים ועוד\* מתניתין וא"ת ודלמא ל' יום היו

מוצלעים בו' שנים הראשונים כגון שעשתה בחור'ל ז' שנים חסר חדש

ושלשים יום דקנסא בלרץ [הרין] ז' שנים ולא יותר ונטמאה בסוף ל' מה

יום של הקנס ועשתה עוד ז' שנים הרי י"ד צין הכל ועוד קשה למה

לו להאריך דברי ת"ק לא יציא אלא דברי ר' יהודה לדקדק מהס

וי"ל דמש"ה מיימי דברי ת"ק לאזכוחי דלת"ק לא מיירי בהצלעה

דקמיי ולצסקוף שבע שנים נטמאת ומנלאת מזירה כ"א שנה (ול' יום)

[א"כ] גס דברי ר' יהודה לא מיירי בהצלעה וא"כ י"ד שנים ושלשים

יום מיבעי ליה: מ"י שהיו שתי בתי עדים מעידות אותו א"ו מעידין

בכלל חמש שמים. [ומונה] ב' דהוי כאילו אמרו שמהין שמים נדרת:

מאי קתני רישא ב"ש בו'. כל זה לא היה זרין דודאי זרישא קיימינן ולשון מזי משונה: מתניתין. דקמיי דפליגי ב"ש ובי"ה בשתי כתי

עדות [דלא כהאין] תנא דר' ישמעאל: אמר רב הבל מודים במונה. שנחלקה העדות לרבי ישמעאל דלמר דפליגי צית שמאי

וצית הלל בכת אחת היינו כשאומר אחד שמים ואחד אומר חמש אבל אם מונה כדמסיק ואילו נחלקה העדות: מאי קאמר. כלומר

והיכי דמי מונה דקאמר אינימא דקא מכחשי אהדדי להדיא כדקאמר חמש ולא שמים כי' פשיטא דנחלקה עדותן ומאי קא משמע לן רב

אלא

ג' נזירות ועוד ד' ועוד ה' כיון דנחת למנינא הוי כאילו מכחישים

כג א מיי פ"א מהל'

טומאת מת ה"ל:

בר ב מיי פ"ג מהל'

מירות הלכה ט:

פ' הרא"ש

לא דב"ע משום איירא גזרו

הלכן לב"ש די בלי ובי"ה

סברי דאפ"ה קנסוה בעיקר

נזירות ולקמן בפ' כ"ג

מוכת כי האי גרסא

דאמרין לקמן אי משום

איירא למה לי הואה אלמא

אי משום איירא אין לה דין

טומאת מת ולא בעיא

הואה: איבעיא להו

כשנטמאת וה"ק ליה ר'

היה לת"ק ודאי אמת

היה שנטמאת בסוף

נזירותה ואפ"ה לא היתה

נזירה אלא י"ד שנה דחזרו

לה כב"ש להיות נזירה ל'

יום ונטמאת בסוף ל' יום

והוצרכה להיות נזירה עוד

ז' שנים: או דלמא כשלא

נטמאת ואליבא דבי"ה. ולא

פליגי ר"י את"ק אלא בעיקר

המטעה שרבי יהודה אומר

שכן היה המטעה שלא

נטמאת אבל אם נטמאת

היתה צריכה להיות נזירה

כ"א שנה: ת"ש עלתה

לארץ וכו' לא היה צריך

להביא כל זאת המשנה

אלא שרובה לדרוק דכי

היכי דלת"ק שנטמא בסוף

ימי נזירותה הכי גמי לר'

יהודה הלכן פריך אי ס"ד

בשנטמאת ואליבא דב"ש

א"כ נטמאת בסוף ל' יום

של נזירו' אי"כ ייד ולי

מביעי ליה. ואית ספרים

דגרסינן י"ד שנה ל' מביעי

ליה דתניא ר' יהודה אומר

משום ר"א זאת תורת הנזיר

ביום מלאת אמרה תורה

נטמא ביום מלאת תן לו

תורת נזיר. ואי ס"ד

כשנטמאת ואליבא דב"ש

כיון שנטמאה בסוף ל' לא

היתה צריכה להיות נזירה

אלא ל' יום: מי שהיו ב'

כתי עדים מעידים אותו

אלו מעידים שנדר ב'

שקבל עליו ב' נזיר' ואילו

מעידים שנדר ה' באותה

שנה שאתם אומרי' שנדר

ב' אנו אומרי' שנדר ה'.

ומפרי' כגון שהיה מכחישי

ואומר שלא נדר כלל. דאי

שתיק הוי' שתיקותא

כהודאה כדאי' בקידושין

פ' האומר גבי נטמאו

כתות כאחד ומכחישות זו

את זו נכתבולו דבריהם והוי

כאילו לא העידו ולא שייך

הכא למימר שתיקה

כהודאה דמיא: שיש בכלל

ה' שמים כיון שיש עדות

שלימה בכולה דבר אבל

בכת א' בהא קאמרי ב"ש

דנחלקה עדותם שהאחד

אומר אמת והא' משקר

ואין כאן אלא עד אחד

אמיתי ובי"ה אומר יש

בכלל ה' שמים ושניהם

מעידים על שניהם. ולתנא

דמתני' גם ב"ה מודו בכת

אחת דנחלקה עדותם: אמר

רב הכל מודים במונה

אהא: מן העדים גזי' א'